La Núria Terés i els bons desitjos

L'endemà de Sant Narcís ens ha deixat la Núria Terés després d'una fulminant malaltia que se li va detectar pels volts de Setmana Santa. Durant el tractament, ens va dir, als amics, que li calia distracció i li vaig regalar el conte Beure (cadascuna de les ampolles d'aigua), del llibre Els ventres de la terra de Francesc Serés. En aquest conte ens explica la història d'un senyor que ha venut la casa de pagès de la família ja que els seus fills no se l'estimen. L'últim dia que hi va, però, s'emporta una col·lecció d'ampolles de vidre de la seva mare ja morta per les quals ella sentia una especial predilecció. Aquest conte és una magnífica reflexió sobre el pas del temps, el sentit dels records i del que significa estimar. Ens diu: «Res no hi queda, només les ampolles que gairebé acabo de netejar (...), l'aigua que contingueren que m'escalfà, que em donà la vida (...). He posat les ampolles en capses de cartró, i he carretejat els estoigs de freixe al cotxe (...). La meva vida anterior l'he perduda en vendre la casa (...). El que l'aigua ens dóna l'aigua ens ho pren (...). Avui la porta tanca malament. S'ha de tibar fort cap enfora per fer entrar la lloba al forat. Ja no és cosa meva. Estimo encara aquella olor, aquella pols sòlida i greixosa a sobre del bloc del motor, i aquella olor d'aigua. El meu cotxe mai no farà aquella olor».

No sé si la Núria va llegir el conte i -si ho va fer- tampoc hem tingut ocasió de comentar-lo. El que sí que estic segur és que li hauria agradat, ja que era una persona que estimava amb bogeria el seu passat, la terra i les plantes, el seu país o el coratge de la seva àvia, que no es va moure de davant de la presó amb un nadó als braços fins que els franquistes no van deixar sortir el seu avi de la presó de la Seu d'Urgell. Sempre buscava desesperadament, com aquell que busca una agulla en un paller i la troba, algun ensenyament positiu de totes les situacions que havia viscut.

Aquests dies es parlarà de la seva feina com a biòloga, com a professora d'ensenyament secundari, entre d'altres instituts, a Torroella de Montgrí, Amer o Celrà, o la seva darrera feina educativa a l'aula hospitalària de l'Hospital Santa Caterina de Salt. També es lloarà la seva feina com a regidora d'ICV-EUA a l'Ajuntament de Girona durant dos mandats, del 2007 al 2015, i sobretot quan va formar part de l'equip de govern, fins al 2011, juntament amb ERC i PSC, on va dirigir les àrees d'Educació i Cooperació. Es valorarà la seva aposta per una educació inclusiva i igualitària. Es remarcarà la seva aposta per les escoles bressol, per la redefinició del mapa escolar de la ciutat, per reforçar les escoles que tenien més dificultats, el projecte d'horts a cada escola, el suport a les aules d'acollida de la ciutat... També s'explicarà que va ser ella que, després d'escoltar els pares i malgrat que «els números i els tècnics ho desaconsellaven», va decidir salvar el projecte del Cor Geriona, de l'Escola Municipal de Música, que després s'ha fet conegut arreu de Catalunya.

També es parlarà de la seva feina com a cristiana compromesa amb la solidaritat, la pau i el feminisme a l'església. Es parlarà dels seus anys de lluita al MUEC (Moviment d'Estudiants Cristians) o als Professionals Cristians, la seva feina a la pastoral obrera de la parròquia de Santa Eugènia i les seves aportacions a l'Agenda Llatinoamericana i Mundial o al programa de Joan Barril a Catalunya Ràdio.

Potser també se la recordarà pels seus cursos per ensenyar a ballar i comptar sardanes a la parròquia de Sant Narcís, quan era molt jove, i que durant diversos anys va ser la presentadora del festival de cançó de Sant Narcís. També es parlarà de la seva feina en el barri de Santa Eugènia, el dels seus pares i el que ella i el seu marit, l'Albert, van triar per anar-hi a viure. Es remarcarà, sens dubte, el seu compromís amb l'associació de veïns o amb les entitats socials, culturals i educatives del barri.

Segur que també es recordarà la seva feina com a mare a l'escola i l'institut públics dels seus fills, en Bernat, en Lluc, la Maria i en Mareg, vingut d'Etiòpia i que corre com el vent, a glòria de les dues mares que ha perdut. Es tindran presents els seus pastissos i les seves amanides amb mil llavors, la seva bicicleta tunejada de ganxet i els molts amics, seguidors, coneguts i saludats que ara es quedaran orfes de les seves interessants aportacions a la xarxes socials.

Es parlarà de moltes coses, però la Núria sempre deia que, del que estava més orgullosa, era del regal que li havien fet totes -i ho repetia- «totes» les educadores de les escoles bressol de la ciutat de Girona quan va deixar la seva responsabilitat com a regidora d'educació: un pot de vidre ple de bons desitjos escrits en papers de diversos colors.

Aquest pot -com les ampolles de vidre de la mare d'en Francés Serés- era el seu tresor més preuat. Segur que ara, des del cel, tornarà a obrir-lo i rellegirà els desitjos, com feia sovint. Continuarà fent ganxet i ens enviarà un WhatsApp, un tuit i penjarà un missatge al Facebook que dirà: «Mira, sent, olora, menja, toca, educa, estima i pren partit per la justícia».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/11/01/nuria-teres-bons-desitjos/812286.html?utm_source=rss